



ČESKÁ REPUBLIKA

## **ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Fífkou ve věci žalobce **DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura o.s.**, IČO 65401875, se sídlem v Praze 9, Krátkého 1, zastoupeného Mgr. Markem Lošanem, advokátem se sídlem v Praze 1, Týn 1049/3, proti žalovanému [REDACTED], IČO [REDACTED], s místem podnikání [REDACTED], o zaplacení 9.849 Kč s příslušenstvím,

### **t a k t o :**

- I. Žaloba ze dne 1. 6. 2012, kterou se žalobce domáhal po žalovaném zaplacení částky 9.849 Kč s úrokem z prodlení, se **z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

### **O d ů v o d n ě n í :**

Žalobce se žalobou domáhal rozhodnutí, jímž by žalovanému bylo uloženo zaplacení 9.849 Kč s příslušenstvím z důvodu neuhrazených odměn v souvislosti s rozmnožováním

autorsky chráněných děl za úplatu. Tvrdil, že žalovaný v období od 1.6.2009 do 31.12.2011 ve své provozovně v [REDAKCE] č. p. [REDAKCE] poskytoval rozmnožovací služby za úplatu, když tuto skutečnost zjistil kontrolní návštěvou žalobce uskutečněnou v provozovně žalovaného dne 22.12.2011, kdy byl žalovaným vystaven paragon za kopírovací služby. Za kopírování jedné strany účtoval 2 Kč. Žalovaný je osobou povinnou platit příslušnému kolektivnímu správci, zde žalobci, odměnu v souvislosti s rozmnožováním autorsky chráněných děl za úplatu (§ 25 odst. 2 písm. e/ a § 96 autorského zákona). Žalovaný na výzvu žalobce ze dne 2.3.2013 ani na předžalobní výzvu ze dne 6.4.2012 k zaplacení autorské odměny za výše uvedené období nereagoval, žalobce se proto dle § 40 odst. 4 autorského zákona mohl domáhat práva na vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku obvyklé autorské odměny, ale svou žalobou se domáhal zaplacení jejího jednonásobku. Ode dne následujícího po splatnosti dluhu, tj. od 1.2.2010 se žalovaný ocitl v prodlení se zaplacením peněžitého dluhu dle § 517 odst. 1 a 2 obč. zák., a to ve výši stanovené dle § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb., kterým se stanoví výše úroků z prodlení a poplatku z prodlení podle občanského zákoníku a kterým se stanoví minimální výše nákladů spojených s uplatňováním pohledávky.

Žalovaný se u jednání dne 28.5.2013 vyjádřil k žalobě tak, že žalobcem požadovaný nárok popřel. Uvedl, že v uvedeném období měl přerušené živnostenské podnikání, v provozovně kopírovací stroj neměl a nakonec uvedl, že razítko, jehož otisk je na kopii předloženého paragonu, ztratil při stěhování v roce 2010 a ani podpis na předmětném paragonu není jeho vlastnoručním podpisem.

Při jednání dne 29.11.2013 žalobce i žalovaný setrvali na svém stanovisku.

Z listinných důkazů pak soud zjistil, že žalobce je na základě rozhodnutí Ministerstva kultury ČR ze dne 26.5.2005, č.j. 7641/2005, oprávněn mimo jiné k výkonu kolektivní správy práva na odměnu v souvislosti s rozmnožováním díla pro osobní potřebu dle § 25 odst. 1 písm. a) a § 96 odst. 1 písm. a) bod 4 zák. č. 120/2000 Sb., autorský zákon. Při výkonu kolektivní správy žalobce jedná podle § 100 a § 97 AZ svým jménem na účet zastupovaných nositelů autorských práv, popř. kolektivních správců, kteří jej pověřili zastupováním při výkonu kolektivní správy.

Z předloženého příjmového dokladu vystaveného s razítkem žalovaného se dokládá jednorázové pořízení fotokopii v počtu 4 ks v ceně 2 Kč za ks, celkem za 8 Kč. Doklad je ze dne 22.12.2011.

Z výzvy k zaplacení ze dne 2.3.2012 a předžalobní výzvy ze dne 6.4.2012 je zřejmé, že žalobce žalovaného vyzval k úhradě za nesplnění povinnosti o podání hlášení o počtu tiskových rozmnoženin zhotovených za úplatu, které měl žalovaný, podle průměrných odhadů žalobce, za uvedené období zhotovit ve své provozovně v [REDAKCE].

Z výše uvedených listin však nemá soud za prokázané, v jakém období měl žalovaný poskytovat rozmnožovací služby za úplatu ve své provozovně a jaký počet tiskových rozmnoženin celkem zhotovil.

Uvedený důkaz se nepodává ani z listin v podobě hlášení o počtu kopií, které žalobce přiložil k žalobě. Tato hlášení nijak nesouvisí s podnikatelskou činností žalovaného a jedná se o hlášení jiných poskytovatelů rozmnožovacích služeb průřezově po celé České republice, která žalobce předložil pro srovnání. Pro účely dokazování se jedná o liché informace, ze kterých není možné, aby soud jakkoli dovozoval nároky žalobce v tomto řízení, když nijak neprokazují, v jakém období měl žalovaný poskytovat kopírovací služby, zda je poskytoval za úplatu a ani z nich není možné dovozovat, jaké množství tiskových kopií měl zhotovit.

Podle výpisu ze živnostenského rejstříku ze dne 10.7.2013 zaslaného Městským úřadem v [REDAKCE] byl k tomuto dni žalovaný podnikající fyzickou osobou s místem podnikání v [REDAKCE]. Podle internetového výpisu ze Živnostenského rejstříku s údaji s historií, které předložil žalobce, se podává, že žalovaný měl v době od 30.8.2006 do 30.8.2008 přerušenu živnostenskou činnost k živnostenskému oprávnění č. 1, tj. výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 a 3 živnostenského zákona.

Dále soud provedl výslech svědkyně [REDAKCE], bytem v [REDAKCE], který navrhl žalobce s tím, že se jedná o kontrolorku, která provedla předmětnou kontrolu v provozovně žalovaného. Svědkyně nejprve uvedla, že žalobce ani žalovaného nezná. Pak si vzpomněla, že jako kontrolorka ve vztahu k autorským odměnám pracovala asi před dvěma až třemi roky, a to pouze jeden týden. Jméno zaměstnavatele si už přesně nepamatovala. V době, kdy takto pracovala, se pohybovala v [REDAKCE] a v [REDAKCE]. Vyloučila, že by někdy provedla kontrolu v [REDAKCE], žalovaného neznala.

Jiné důkazy o provedené kontrole žalobce ani k výzvě soudu nepředložil.

Soud hodnotil důkazy jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, přihlížel přitom ke všemu, co za řízení vyšlo najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 132 o.s.ř.). Dokazování považuje za úplné a dostačující pro rozhodnutí ve věci.

Žalobce opřel svoji žalobu o nárok na autorskou odměnu dle ustanovení § 25 odst. 2 písm. e) a § 96 odst. 1 písm. a) bodu 4 autorského zákona. Bylo na něm, aby tvrdil a také prokazoval, že žalovaný poskytoval služby kopírování a v jaké rozsahu. Je při splnění této povinnosti mohla být žaloba úspěšná. Z tvrzení žalobce se prokázalo jen to, že žalovaný je podnikající fyzickou osobou a že má hlášené místo podnikání v [REDAKCE] č.p. [REDAKCE]. Za situace, kdy žalovaný popřel provedení kopírování dne 22.12.2011, bylo na žalobci, aby prokázal nejen tuto skutečnost, ale i jiné kopírování v dalším požadovaném období téměř tří roků. Příjmový doklad na 8,- Kč ze dne 22.12.2011 lze v tomto směru označit za jediný předložený důkaz, kdy ale žalobce sám nebyl schopen vysvětlit okolnosti jeho vystavení a svědkyně, která měla dle tvrzení žalobce doklad získat při kontrole v provozovně žalovaného, o věci nic nevěděla a kontrolu neprovedla.

Žalobce tedy svůj nárok neprokázal a nemohl být v řízení úspěšný. Dlužno dodat, že i kdyby bylo postaveno najisto pořízení kopií dne 22.12.2011, nemělo by to důkazní vliv na další období, za které žalobce požadoval autorskou odměnu. Tvrzení žalobce co do trvání činnosti žalobce a počtu zhotovených kopií byly jen domněnky. Postup dle § 136 o.s.ř. navržený žalobcem, aby výši nároku soud určil podle své úvahy, nelze v dané věci použít.

Podle doktrinálního výkladu lze zmíněnou právní úpravu použít za situace, kdy je nárok prokázán co do svého právního základu a obtíže skutkových zjištění či úplná nemožnost těchto zjištění jsou spojeny jen s výší uplatněného nároku. Jde tedy o posouzení skutkové. Zpravidla půjde o nároky na náhradu škody, o nárok na přiměřené zadostiučinění, o náhradu nemajetkové újmy, o nároky vyplývající z eventuálních petitů (např. vydání věci a in eventum zaplacení peněžité částky) apod. (srov. Drápal, L., Bureš, J. a kol., Občanský soudní řád I, II Komentář, 1. vydání, Praha, C. H. Beck, 2009, str. 940). V takových případech procesní předpis netrvá na zcela přesném prokázání výše nároku, ale dovoluje vnést do rozhodnutí prvek úvahy. Zde však nejde o upřesnění jinak nepochybného nároku, ale o úplné nahrazení povinnosti tvrdit a prokazovat, která tíží žalobce. Žalobce se tak snažil přenést své povinnosti na soud. Navíc srovnávací listiny nabídnuté soudu - hlášení o počtu kopií od jiných subjektů, nejsou ani zdaleka přiléhavé. Obsahují údaje od subjektů poskytujících kopírování v [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED], což jsou dvě krajská a jedno okresní město, tedy aglomerace nepoměrně větší proti obci [REDACTED], kde měl dle tvrzení žalobce poskytovat své služby žalovaný. Zatímco [REDACTED] měly 609 obyvatel ke dni 1.1.2013 (údaj získaný z webových stránek Ministerstva vnitra), [REDACTED] měla ke stejnému dni 158.032 obyvatel. Těžko by bylo možno srovnávat zájem o kopírování v těchto místech.

O nákladech řízení rozhodoval soud podle § 142 odst. 1 o.s.ř. Žalovaný, který měl v řízení plný úspěch, měl právo na náhradu nákladů řízení proti neúspěšnému žalobci. Jelikož žalovaný nahradit náklady řízení nežádal, soud rozhodl, jak je uvedeno ve výroku II a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné (§ 202 odst. 2 o.s.ř.).

V Hradci Králové dne 29. listopadu 2013

JUDr. Jan Fífk a v. r.  
samosoudce

Za správnost vyhotovení:

[REDACTED]